

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 7/20
Λουξεμβούργο, 28 Ιανουαρίου 2020

Απόφαση στην υπόθεση C-122/18
Επιτροπή κατά Ιταλίας

Η Ιταλία όφειλε να διασφαλίσει την τήρηση εκ μέρους των δημοσίων αρχών, στις εμπορικές συναλλαγές τους με τις ιδιωτικές επιχειρήσεις, προθεσμιών πληρωμής οι οποίες δεν υπερβαίνουν τις 30 ή τις 60 ημέρες

Με την απόφαση Επιτροπή κατά Ιταλίας (Οδηγία για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών) (C-122/18), η οποία εκδόθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2020, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) **διαπίστωσε παράβαση εκ μέρους της Ιταλίας** της οδηγίας 2011/7/ΕΕ, για την **καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές**¹, καθόσον το εν λόγω κράτος μέλος **παρέλειψε να διασφαλίσει την αποτελεσματική τήρηση εκ μέρους των δημοσίων αρχών του, σε περίπτωση που είναι οφειλέτες στο πλαίσιο τέτοιων συναλλαγών, προθεσμιών πληρωμής οι οποίες δεν υπερβαίνουν τις 30 ή τις 60 ημερολογιακές ημέρες**, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 4, παράγραφοι 3 και 4, της εν λόγω οδηγίας.

Η Επιτροπή, ενώπιον της οποίας υποβλήθηκαν διάφορες καταγγελίες από επιχειρηματίες και ενώσεις επιχειρηματιών της Ιταλίας, οι οποίοι κατήγγειλαν τις υπερβολικά μακρές προθεσμίες εντός των οποίων οι ιταλικές δημόσιες αρχές συστηματικώς εξοφλούν τα τιμολόγια τους όσον αφορά εμπορικές συναλλαγές με ιδιώτες επιχειρηματίες, άσκησε κατά της Ιταλίας προσφυγή λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου.

Η Ιταλία υποστήριξε, προς αντίκρουση των ανωτέρω, ότι η οδηγία 2011/7 επιβάλλει απλώς στα κράτη μέλη να διασφαλίζουν, με τη νομοθεσία τους για τη μεταφορά της εν λόγω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο και με τις συμβάσεις που αφορούν εμπορικές συναλλαγές στις οποίες ο οφειλέτης είναι μία από τις δημόσιες αρχές τους, ανώτατες προθεσμίες πληρωμής σύμφωνες με το άρθρο 4, παράγραφοι 3 και 4, της εν λόγω οδηγίας, καθώς και να προβλέπουν ότι οι πιστωτές δικαιούνται, σε περίπτωση μη τήρησης των προθεσμιών αυτών, τόκους υπερημερίας και αποζημίωση για τα έξοδα εισπράξεως. Κατά το εν λόγω κράτος μέλος, οι διατάξεις αυτές δεν απαιτούν, αντιθέτως, από τα κράτη μέλη να διασφαλίζουν την αποτελεσματική τήρηση, υπό οποιοσδήποτε περιστάσεις, των εν λόγω προθεσμιών από τις δημόσιες αρχές τους.

Καταρχάς, το Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα αυτό κρίνοντας ότι το άρθρο 4, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας 2011/7 επιβάλλει επίσης στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διασφαλίζουν την αποτελεσματική τήρηση, εκ μέρους των δημοσίων αρχών τους, των προθεσμιών πληρωμής που αυτό προβλέπει. Το Δικαστήριο επισήμανε, μεταξύ άλλων, ότι, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου αριθμού **εμπορικών συναλλαγών στις οποίες οι δημόσιες αρχές είναι οφειλέτες επιχειρήσεων**, καθώς και του κόστους και των δυσχερειών που συνεπάγονται για τις επιχειρήσεις αυτές **οι καθυστερήσεις πληρωμών εκ μέρους των εν λόγω αρχών**, πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης ήταν να επιβάλει στα κράτη μέλη αυξημένες υποχρεώσεις όσον αφορά τις συναλλαγές μεταξύ επιχειρήσεων και δημοσίων αρχών.

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα της Ιταλίας ότι οι ενέργειες των δημοσίων αρχών στο πλαίσιο εμπορικής συναλλαγής (*jure privatorum*), εκτός της ασκήσεως αρμοδιοτήτων

¹ Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Φεβρουαρίου 2011, για την καταπολέμηση των καθυστερήσεων πληρωμών στις εμπορικές συναλλαγές (ΕΕ 2011, L 48, σ. 1).

δημοσίας εξουσίας, δεν μπορούν να θεμελιώσουν την ευθύνη του κράτους μέλους στο οποίο οι αρχές αυτές ανήκουν. Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία θα στερούσε πρακτικής αποτελεσματικότητας την οδηγία 2011/7, και ιδίως το άρθρο της 4, παράγραφοι 3 και 4, το οποίο ακριβώς **επιβάλλει στα κράτη μέλη την υποχρέωση να διασφαλίζουν την αποτελεσματική τήρηση των προθεσμιών πληρωμής που αυτό προβλέπει στις εμπορικές συναλλαγές στις οποίες ο οφειλέτης είναι δημόσια αρχή.**

Τέλος, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι το γεγονός ότι η κατάσταση όσον αφορά τις καθυστερήσεις πληρωμής, εκ μέρους των δημοσίων αρχών, στις εμπορικές συναλλαγές οι οποίες καλύπτονται από την οδηγία 2011/7 βελτιώνεται τα τελευταία έτη, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν είναι δυνατόν να εμποδίσει το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιταλία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με **την κατάσταση του κράτους μέλους ως είχε κατά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας, ήτοι, εν προκειμένω, στις 16 Απριλίου 2017.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή λόγω παραβάσεως, στρεφόμενη κατά κράτους μέλους το οποίο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης, μπορεί να ασκηθεί από την Επιτροπή ή από άλλο κράτος μέλος. Αν το Δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη παραβάσεως, το καθού κράτος μέλος πρέπει να συμμορφωθεί με την απόφαση το συντομότερο.

Όταν η Επιτροπή θεωρεί ότι το κράτος μέλος δεν συμμορφώθηκε προς την απόφαση, μπορεί να ασκήσει νέα προσφυγή, ζητώντας την επιβολή χρηματικών κυρώσεων. Πάντως, σε περίπτωση μη ανακοινώσεως στην Επιτροπή των μέτρων για τη μεταφορά μιας οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, το Δικαστήριο μπορεί, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να επιβάλει κυρώσεις με την πρώτη του απόφαση.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582